

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 19 | 1. OKTOBER 1932 | 81. AARGANG

GENEALOGISK SØNDAG.

Af Ældste *James H. Wallis.*

Hvert Aar bliver en Sondag i Nærheden af den 21. September, som er den Dag, da Engelen Moroni besogte Profeten Joseph Smith i 1823, bestemt til at være genealogisk Søndag gennem hele Kirken. Paa den Dag forventes det, at der paa alle de Moder, Kirken afholder, vil blive fremhævet vort genealogiske Arbejde og gjort et Forsog paa at vække storre Interesse for Arbejdet for de dode. Det er en belejlig Tid til at fremhæve Nodvendigheden af at samle Slægtregistre, et Værk af uhyre stor Betydning, og uden hvilket de dode ikke kan blive forloste. Arbejdet med de dodes Forlosning har været bibeholdt for Tidernes Fyldes Husholdning, da Herren skal gengive alle Ting. Det er derfor en hojtidelig Pligt for alle de Sidste Dages Hellige at sørge for, at det bliver udfort. »Det storste Ansvar i denne Verden, som Gud har lagt paa os, er at soge efter vore dode,« erklærede Profeten Joseph Smith. »Det er nodvendigt, at de, som er gaaet for os, og de, som kommer efter os, skulde have Frelse tilfælles med os, og saaledes har Gud gjort det til en af Menneskets Pligter.«

En af de mest betydningsfulde Profetier angaaende de dode, er Profeten Malakias' Profeti. Han profeterede, at Herren vilde sende Elias, Profeten, forend Herrens store og forfærdelige Dag kom, for at vende Fædrenes Hjerter til Bornene og Bornenes Hjerter til deres Fædre, for at ikke Jorden

skulde blive slaaet med Ban, naar Herren kom. Denne Profeti er gaaet i Opfyldelse. Da Engelen Moroni viste sig for Profeten Joseph Smith, den 21. September 1823, citerede han blandt andre Skriftsteder, som var ved at opfyldes, ogsaa denne Profeti af Malakias: »Se, jeg vil aabenbare Præstedømmet til dig ved Profeten Elias' Haand, forend Herrens den store og forfærdelige Dag kommer. Og han skal plante Fædrenes Forjættelser i Børnenes Hjerter, og Bornenes Hjerter skulle omvendes til Fædrene. Om dette ikke blev saaledes, vilde den ganske Jord blive lagt øde ved hin Dags Tilkommelse.« Denne Erklæring af Engelen Moroni gjorde et dybt Indtryk paa Profeten, endskønt han ikke kunde forstaa den. Tre Gange i Løbet af Natten blev den gentaget og atter den følgende Dag. Med Tiden blev der bygget et Tempel i Kirtland i Overensstemmelse med det Forbillede, som Herren havde aabenbaret, til hvilket han vilde komme og sende sine hellige Budbærere. I dette Tempel kom Frelseren og andre himmelske Væsener og viste sig den 3. April 1836, og blandt dem var Elias, om hvis Komme Malakias havde profeteret. Han overgav Joseph Smith og Oliver Cowdery Noglerne til det Præstedømme, som vilde vende Børnenes Hjerter til deres Fædre. »Derfor,« sagde Elias, »er denne Husholdnings Nøgler overantvordede i eders Hænder, og herpaa kunne I vide, at Herrens den store og forfærdelige Dag er nær, ja staar for Døren.« Indtil den Tid, da Elias aflagde sit Besøg, havde der intet været gjort for de døde. De Hellige forstod ikke denne Lærdom, og der var ikke bygget noget Tempel, hvor Ordinancerne kunde udføres. Men saa snart som Præstedømmet var blevet gengivet, begyndte Bornenes Hjerter at vende sig mod deres Fædre.

Ældste Joseph Fielding Smith henviser til den Myndighed, Elias gengav, og giver denne ypperlige Forklaring:

»Hvad der for en stor Del har besværet den religiose Verden, er at opdage, netop hvad det var, Elias skulde komme for at gore. Der har været dem, som har troet, at han skulde komme i et re-inkarneret Legeme, men dette er en falsk Lærdom, for hver Sjæl er et evigt Væsen, som aldrig forandres, og som kun een Gang fødes ind i denne Verden. Efter Opstandelsen vil hvert Individs dødelige Legeme og dets Aand blive uadskillelige, og Individet kan aldrig mere do. Af denne Grund og af andre Grunde skulde Elias komme med det samme Legeme, som en Gang blev optaget, men som siden den Tid har gennemgaaet Opstandelsen og er blevet udødeligt.

Men hvad var Naturen af hans Mission til Jorden i disse de sidste Dage? Den var at gengive Magt og Myndighed, som

én Gang havde været givet til Mennesket paa Jorden, og som var nødvendig for Menneskets fuldstændige Frelse og Ophøjelse i Guds Rige. Med andre Ord, Elias kom til Jorden for at gengive Præstedømmets Magt i dets Fylde ved at bekræfte den paa dødelige Profeter, der var retmæssigt beskikkede af Herren. Dette Præstedømme holder Nøglerne til at binde og besegle paa Jorden og i Himmelen alle de Ordinancer og Principper, som er henhørende til Menneskets Frelse, for at de saaledes kan blive gyldige i Guds celestiale Rige. Elias holdt denne Myndighed i den Tid, han virkede, og Herren gav ham Magt over alle Ting paa Jorden, og alt, der blev udført under hans Tjenestetid, skulde besegles eller bekræftes i Himmelen og erkendes at staa ved fuld Magt af vor Evige Fader. Denne Magt paavirker og levendegør enhver Ordinance, som er udført af de retmæssigt beskikkede Embedsmænd, der holder guddommelig Magt paa Jorden. Det er i Kraft af denne Myndighed, at Ordinancer bliver udført i Templerne baade for levende og døde. Det er den Magt, som for Evighed forener Mænd og Hustruer, naar de indgaar i Ægteskab i Overensstemmelse med den evige Plan. Det er den Myndighed, som giver Forældrene Retten til deres Børn for al Evighed og ikke for Tiden alene, som gør Familieforbindelsen evig i Guds Rige.

Denne Lærdom, som er særpræget for de Sidste Dages Hellige, er et af Evangeliets herligste Principper og giver Glæde og Fred til de Sjæle, som har den guddommelige Kærligheds Aand i deres Hjerter.«

Fra den Tid, da Elias aflagde sit Besøg, og til Nauvoo Tempel blev færdigt for Ordinancearbejde, var Profeten Joseph gradvis blevet instrueret af Herren med Hensyn til det store Arbejde for de dødes Forløsning, indtil han tilsidst havde en klar Forstaaelse af dette gengivne Princip. Hans senere Aar var fyldt med dette Arbejde. Det optog hans Sind indtil den Tid, han døde, og naar han, paa Grund af sine Fjender, var i Landflygtighed, skrev han til Kirken angaaende dette Emne saaledes:

»Og nu, mine elskede Brødre og Søstre, lad mig forsikre eder, at dette er Principper med Hensyn til de døde og levende, som ikke kan behandles let, thi deres Frelse er nødvendig for vor Frelse; som Paulus siger angaaende Fædrene, »at de kan ikke blive fuldkomne uden os og heller ikke kan vi blive gjort fuldkomne uden vore døde.«

Atter siger Profeten:

»Daab for de døde er den eneste Maade, hvorpaa Menneskene kan komme til at staa som Frelsere paa Zions Bjerg. Proklamationen af Evangeliets første Principper var et Mid-

del til Frelse for Mennesket individuelt, men Mennesket blev et Redskab til at bringe Skarer af deres Slægtninge ind i Guds Rige ved at tage aktiv Del i de stedfortrædende Arbejder. Denne Lærdom synes herlig, eftersom den viser Storheden af den guddommelige Kærlighed og Barmhjertighed med Hensyn til Udstrækningen af Planen for menneskelig Frelse. Denne herlige Sandhed er vel beregnet til at forøge Forstaaelsen og til at hjælpe Sjælen i Vanskeligheder, Besværligheder og Nød. Denne Lærdom viser i et klart Lys Guds Visdom og Barmhjertighed i at berede en Ordinance for de dødes Frelse, derved at de bliver døbte ved en Stedfortræder, deres Navne bliver optegnede i Himmelen, og de bliver dømte i Henhold til deres Gerninger i Kødet. Denne Lærdom var den store Ting i Skriften. De Hellige, som forsømmer at gøre disse Ting paa deres afdøde Slægtninges Vegne, gør dette med Fare for deres egen Frelse.«

I alle de Møder, som afholdes paa den genealogiske Søndag, skulde der gives Anledning til at forklare dette herlige Budskab: Det er Kirkens General-Autoriteters Ønske, at der bliver lagt specielt Eftertryk paa Profeten Joseph Smiths Stamtavle, thi han kom gennem en udsøgt Slægt. De Hellige skulde i disse Møder blive hjulpet til at forstaa det Ansvar, som paahviler dem med Hensyn til at samle deres Registre. Præsident Wilford Woodruff paalagde Folket denne store Pligt lige før sin Død, da han sagde: »Vi ønsker, at de Sidste Dages Hellige fra Tid til Tid skal granske deres Slægtregistre, saa langt de kan, og blive beseglede til deres Fædre og Mødre. Sørg for, at Børn bliver beseglede til deres Forældre og før denne Kæde saa langt, som det er muligt. DETTE ER HERRENS VILJE TIL SIT FOLK.«

DEN DANSKE MISSION.

EFTERAARSKONFERENCERNE.

Efteraarskonferencerne i den Danske Mission vil i Aar blive afholdt som følger:

Odense	9. Oktober.
Aarhus	14., 16. og 17. Oktober.
Aalborg	28., 30. og 31. Oktober.
København	4., 6. og 7. November.
Esbjerg	11., 13. og 14. November.

Fredag Aften for Konferencen vil blive benyttet til at afholde en Koncert, hvor Grenens Sangkor vil udføre et musikalsk Program.

Søndag Kl. 9: Specielt Præstedomsmøde for alle Brødre i Distriktet.

Søndag Kl. 10,30: Formiddagsmøde. Indledningen vil blive under Søndagsskolens Ledelse. Senere vil der blive forskellige Taler.

Søndag Kl. 11,45: Et specielt Møde for alle Gleaner-Piger.

Søndag Kl. 11,45: Et specielt Møde for »Primary«-Organisationens Funktionærer.

Søndag Kl. 2: Konference for alle Funktionærer i Distriktet. Ved dette Møde vil der være Repræsentanter for alle Hovedbestyrelser, og de vil lede et specielt Møde for de forskellige Organisationers Bestyrelser. Dette Møde vil blive af stor Værdi og Interesse for alle Funktionærer, og vi haaber, at der vil blive en god Repræsentation fra alle Grene. Der vil ogsaa blive afholdt et specielt Møde for dem, der er til Stede, og som ikke er Medlemmer af nogen bestemt Bestyrelse.

Søndag Kl. 7: Stort offentligt Møde, hvor forskellige interessante Emner vil blive behandlede.

Mandag Aften kan benyttes til en Basar for den Kvindelige Hjælpeforening.

Programmet for Konferencen er tilsendt Distriktspræsidenterne, og vi haaber, at det vil blive efterfulgt, saa at vi maa have en opbyggende Konference.

Vi indbyder alle vore Søskende fra de forskellige Grene til at overvære denne Konference.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

DEN NORSKE MISJON.

HØSTKONFERENSENE.

Distriktskonferensene i den Norske Misjon vil bli avholdt som følger:

Bergens distrikt	8—9 oktober.
Oslo distrikt	15—16 oktober.
Trondheims distrikt	22—23 oktober.

Vi håber, at alt vil bli gjort for å efterfølge de programmer, som er utsendt fra misjonskontoret, så nøiaktig som mulig.

ORGANISASJON AV GRENER.

Arendals gren blev fuldt organisert søndag 4 september 1932 med Christian Seljaas som grensforstander, Anders Terjersen som første rådgiver, Tobias Seljaas som annen rådgiver og Clara Olsen som grensskriver.

Halden gren blev omorganisert søndag 11 september 1932 med Gustav Andersen som grensforstander, Jens Johansen som første rådgiver, Norman Gundersen som annen rådgiver og Lilli Gundersen som grensskriver.

Søndagsskolen i Halden blev organisert med Jens Johansen som leder, Norman Gundersen som første assistent og Gunda Gundersen som annen assistent.

Vi ønsker disse grener fremgang og velsignelse under deres organisasjoner.

Hyrum D. Jensen,
Misjonspresident.

DØDSFALD.

En av Oslo grens trofaste kirkemedlemmer, eldste Herman Fredrik Hansen, avgikk ved døden av svulst i maven på Ullevål sykehus, natt til søndag 11 september kl. 12:30, 63 år gammel.

Avdøde var født i Grimstad, mai 1869, og begynte i en ganske ung alder å pløie sjøen, hvor han gjennemgikk de sedvanlige grader fra youngmann, styrmann til kaptein. Han var av en stille og rolig natur og en, i hvis munn der ikke var svik, ei heller plass til nogen nedsettende ytringer hverken om sine medsøskende eller kirken i det hele tatt, da den var storheten i hans øine og ingen feil hadde.

Allerede i sine yngre dage var broder Hansen meget religiøst anlagt og ønsket, at enhver skulle følge Bibelens lærdomme. Under denne sin granskning fandt han ut, at dåpen ved begravelse i vann var rett, og gikk derfor inn i et religiøst samfund, hvor den slags dåp praktisertes. Da han straks efter ved en misjonær for de Siste Dages Hellige fikk belærelse og forståelse om myndigheten til å forrette i Herrens ordinanser, gikk broder Hansen ut av ovennevnte samfund og sluttet sig til de Siste Dages Helliges kirkesamfund, hvor han blev optatt ved dåp, og reiste derpå til Salt Lake City, hvor han i 1907 blev kaldt til misjonsmarken i Norge og virket såvel i Oslo som i de enkelte øvrige grene, inntil han i 1910 reiste tilbake til Zion.

Da han i 1918 fikk meddelelse om sin mors sykdom, reiste han igjen til Norge, hvor han blev annen gang kaldt på misjon og fikk sitt virkefelt i Arendal. Ved moderens død tok broder Hansen sig dette meget nær, så at han bad om avløsning fra sin misjonsvirksomhet. Fra denne tid blev han mere taus og innesluttet, og den skjulte sykdom, som han bar på, kom da efterhånden til utbrudd og endte hans løpebane.

Fredag 16. september blev broder Herman F. Hansen stedt til hvile på Vestre Gravlund, hvortil brødre og søstre fulgte

ham. Sangkoret var mødt talrigt frem og sang såvel i kapellet som ved graven våre vakre begravelsessanger. Høitideligheten åpnedes med bønn av broder Thorvald Karlsen, og efterat sangkoret hadde avsunget salmen »O min Fader«, holdt misjonspresident Hyrum D. Jensen talen ifølge bibelordet »Jeg er opstandelsen og livet« samt omtalte avdødes plettfri karakter. Eldste Evan Christiansen holdt takksigelsesbønnen, hvorefter kisten blev båret til graven av 6 brødre. Broder Carl M. Hagberg innviet graven.

Broder Hansen, der var medlem av de 70's kvorum, blev nedlagt i tempeldrakt, og kisten var smykket med vakre kranse og blomster i høstens farver. President Jensen takket på familiens vegne enhver, der hadde vist broder Hansen sympati og deltagelse i hans sykdom og likeledes for den ære og respekt, som var utvist ved å følge ham til graven. Broder Hansen efterlater sig to søstre, der bor i Grimstad.

Hyrum D. Jensen,
Misjonspresident.

SØNDAGSSKOLEN

FORSLAG TIL EMNER FOR 2½ MINUTTERS TALER FOR OKTOBER.

Børn over 10 Aar:

1. Jesu Kærlighed til smaa Børn.
2. Jesu sidste Besøg til Jerusalem og Templet.

Børn under 10 Aar:

1. Herren straffer Akan, fordi han stjal.
2. En Herrens Engel kommer for at besøge Gideon.

FREMADSKRIDENDE AABENBARING.*

1. *Menneskets Vilje.* Det er almindeligt anerkendt, at Mennesket er den eneste Skabning i Verden, som har Evne til at tænke og ville. Det er i Virkeligheden denne Egenskab, som tydeligst adskiller det fra de lavere Dyr. Nogle Menneskeracer er i Besiddelse af denne Evne i langt større Grad, og det samme er Tilfældet med Individer.

2. Det er ogsaa indlysende, at Mennesket ikke har udviklet denne Egenskab i den højest mulige Grad. I Virkeligheden

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser 9. Oktober.

lever der ikke et eneste menneskeligt Væsen, som er i Stand til mere end delvis at kontrollere sine Tanker og Handlinger. Men den største Del af Menneskeheden beskæftiger sig ikke med dyb Tænkning og bestemmer heller ikke helt selvstændigt, hvorledes den vil opføre sig. Verdens Tænkning udføres af et forholdsvis lille Antal Mennesker, medens den store Masse blot følger efter. Evne til at tænke og handle nøjagtigt, som man vælger at gøre, er det Maal, som vor Fader har sat for alle sine Børn. Naar dette opnaas, vil Mennesket være fritaget for alle de Onder, som nu plager det, thi naar det er i Stand til at tage Naturens Processer i Betragtning i deres sande Forhold og kontrollere dem, vil det blive en fuldkommen Hersker i Stedet for delvis en Tjener, som det nu er.

3. Et af de dybeste Mysterier, baade med Hensyn til Legeme og Sjæl, er, at deres Virkekraft vokser med intelligent Brug. Dette er ikke Tilfældet med de livløse Ting. Som en Illustration kan benyttes det moderne Lokomotiv, hvoraf der findes talrige Typer, afpasset baade efter de respektive Landes Natur og de Hensigter, hvortil de er bestemte. Men hvor mange Gange, de end bliver benyttet, vil deres Virkekraft aldrig blive forøget.

4. Men naar det gælder menneskelige Væsener, er Resultaterne helt anderledes. Det er en Kendsgerning, at Øvelse gør Mester. Mennesket lærer at synge ved at synge, at løbe ved at løbe, at danse ved at danse. Intelligent Virksomhed er det Grundlag, hvorpaa Menneskets Virkekraft vokser. Paa den anden Side, dersom det var ligesom en Maskine, bestemt for en given Hensigt, og ude af Stand til at forøge sin Virkekraft, vilde Fremgang være absolut umulig.

5. Menneskets Skæbne vilde da være den samme som Nutiden, thi det vilde hverken gaa frem eller tilbage. De Sidste Dages Hellige hævder, at en af Guds mest udsøgte Gaver til Menneskeheden er Evnen til at gaa fremad som et Resultat af intelligent Anstrengelse.

6. Det fremgaar af det foregaaende, at Menneskets Evne til at forstaa Sandhed varierer med ethvert Stadium i dets Udvikling. I det primitive Menneske var den mindre end i det moderne Menneske, og i det moderne Menneske mindre end den vil blive i det fremtidige Menneske. Eventuelt vil det blive i Stand til at forstaa al Sandhed.

7. Alle, som søger at lære, har gjort den Erfaring, at det er lettest at lære, naar Opgaverne er smaa, og Stoffet er ordnet i de rigtige Grader. Aarsagerne for dette er indlysende: For det første er Hjernen stærkt begrænset med Hensyn til Evne til at optage ny Sandhed, og for det andet, dersom Stoffet er passende arrangeret, vil den ene Sandhed hjælpe til

med Forstaaelsen af den anden. Endvidere, dersom vedkommende Person ikke paa nogen Maade er i Stand til at tilegne sig den Kundskab, som allerede er givet ham, vil videre Fremgang være umaadelig vanskelig, for ikke at sige umulig.

8. Lærerens Holdning har ogsaa meget at gøre med Elevens Fremgang. Bortset fra, at Stoffet skal arrangeres i den rigtige Orden og i Overensstemmelse med Elevens Erfaring, maa Læreren give det i saadanne Portioner, at det ikke vil forvirre eller overlæsse Eleven. I Almindelighed holder Læreren op, naar Eleven ønsker mere, og giver ham paa den Maade lidt mindre, end han er i Stand til at modtage, i Stedet for at give for meget. Den Lærer, som giver alt, hvad Eleverne ønsker, og derpaa fortsætter at give dem mere, overtræder et Hovedprincip for Uddannelse.

9. *Fremadskridende Aabenbaring.* Nøjagtigt de samme Principper gør sig gældende med Hensyn til Faderens Handlemaade med sine Børn. Paa Menneskets første Udviklingsstadier gav Gud det Lærdomme, som stod i Forhold til dets Forstaaelse, baade med Hensyn til Kvalitet og Mængde. Apostelen Paulus erklærer tydeligt, at »Loven blev vor Tugtemester for at bringe os til Kristus«. Derfor, efter Loven og Profeterne kom Nazaræerens Lærdomme, og han siger selv, at han ikke kom for at ophæve, men for at fuldbyrde. Og derpaa, tilligemed Evangeliets Gengivelse i de sidste Dage blev flere Sandheder aabenbarede og afpassede efter det moderne Menneskes Forstaaelse og Intelligens. Den hele Sag kan sammenlignes med Læreren og hans Elever.

10. Mange Mennesker har tænkt, at Guds Aabenbaringer til sine Børn er fuldstændige og afsluttede. En af Hovedaarsagerne for, at Joseph Smith var saa upopulær, var, at han erklærede, at han havde været i Forbindelse med himmelske Væsener. Nu, dersom det unødvendigt at modtage mere Aabenbaring end den, som findes i Bibelen, saa er det indlysende, at 1) Evangeliets Plan er blevet aabenbaret i dens Fylde, og 2) at Mennesket ikke behøver mere Hjælp fra Faderen. Og ingen af disse Paastande kan være i Overensstemmelse med sund Fornuft.

11. *Evangeliet delvis aabenbaret.* For det første, dersom Evangeliet havde været aabenbaret i dets Fylde, omfatter det kun en lille Del af den universale Sandhed, thi Sandhedsgranskere paa alle Omraader erklærer, at Opdagelsen af Sandhed kun lige har begyndt. Nogen som helst Paastand om, at Evangeliet paa denne Maade er begrænset, tjener til at skille mellem Videnskabens og Religionens Sandheder og til at sætte en Grænse for Guds Kontrol over Universet, hvilket, naturligvis, er i Modstrid med Skrift og Fornuft. Faktum

er, at Jesu Kristi Evangelium omfatter enhver Sandhed i Universet, fysisk saavel som aandelig, og at man derfor ikke kan besidde det i dets Fylde, før man kender alle Virkelighedens Forhold og Omstændigheder.

12. For det andet kan man ikke forsvare en Paastand om, at Mennesket ikke behøver mere Hjælp fra Gud, naar man ser den i Lys af det, som Mennesket indtil nu har udrettet. Den Kendsgerning, at der er opstaaet Hundreder af kristne Sekter som en Følge af Menneskets Fortolkning af Guds Ord, er tilstrækkeligt Bevis paa dets manglende Evne til at forstaa det. Dersom et menneskeligt Dokument, f. Eks. en videnskabelig Erklæring, blev fortolket paa saa mange forskellige Maader som de jødiske Skrifter, vilde én af to Ting være indlysende: 1) At Dokumentet i sig selv var ufuldstændigt eller tvetydigt, eller 2) at Fortolkerne ikke var kompetente til at forstaa det. Den Vanskelighed, hvori den moderne Kristenhed nu finder sig, er uden Tvivl et Resultat af denne Tilstand, siden de jødiske Skrifter aldrig var ment som en fuldstændig Beskrivelse af den kristne Religion, og endvidere, at det i Lys af den herskende Uenighed er indlysende, at Kristenheden ikke er i Stand til at fortolke Skrifterne ret, endog saadanne som de er.

13. Mennesket vil, ligesom et Barn, behøve Hjælp fra en højere Kilde, indtil det kan gaa alene, og der er visselig ingen, som med Alvor vil paastaa, at han har naaet dette Stadium.

14. Lærere har ofte erfaret, at et Problem kan være saa sammensat, at Eleven blot kan fatte en lille Del af det ad Gangen. Dette er ikke en Følge af nogen som helst Mangel fra Lærerens Side, men af Elevens begrænsede Evne til at modtage nyt Stof. Derfor maa de nye Lærdomme gives gradvis og afpasset efter Elevens Evne til at modtage.

15. Det samme viser sig at være Tilfældet med mange af Guds Aabenbaringer til sit Folk. Mange af Frelserens Lærdomme, f. Eks., viste sig at være saa revolutionerende i deres Karakter, at de jødiske Præster betragtede dem som en Fornægtelse af Loven.

16. Anvendelsen af disse Sandheder paa de nuværende Forhold er af den største Betydning. De Sidste Dages Hellige tror alt, som Gud har aabenbaret, alt hvad han nu aabenbarer, og de tror, at han endnu vil aabenbare mange store og vigtige Ting henhørende til Guds Rige. I denne Forbindelse er der to Ting, der er af den største Interesse, nemlig: Naar vil nye Aabenbaringer blive modtagne, og hvad vil de bestaa af?

17. Ny Aabenbaring, ligesom ny Underretning af enhver Slags, er kun af Værdi, naar Forholdene er vel beredt for deres Modtagelse. Den eneste Maade for Menneskets Frem-

gang synes at være forbundet med personlig Anstrengelse. Gud staar rede til at aabenbare Sandheden, ligesaa hurtigt som Mennesket bereder sig til at modtage den.

18. Aabenbaring maa nodvendigvis være fremadskridende og vil derfor i Fremtiden som i den forbigangne Tid bestaa delvis af nyt Stof og delvis af en Udvikling af de Sandheder, som allerede er blevet givne.

19. Hovedlærdommen, som maa læres, er dette: Mennesket er endnu paa et Stadium af fremadskridende Udvikling. Dets Evne til at modtage ny Sandhed er hojligt begrænset, og den maa derfor gives til det i smaa Portioner. Gud aabenbarer ikke flere Sandheder, for Mennesket er rede til at modtage dem. Mange Aabenbaringer er blevne modtagne i Fortiden, og mange andre vil blive modtagne i Fremtiden. Mennesket maa tilegne sig den Sandhed, der allerede er kendt, for at fremskynde Modtagelsen af mere.

Spørgsmaal.

1. I hvilken Henseende gor Menneskets Vilje det til Herre over dets Omgivelser?
2. Forklar hvorledes den menneskelige Hjerne forbedres ved Brug.
3. I hvilken Henseende er Tilstanden af Menneskets Hjerne en begrænsende Faktor for Naturen af Guds Aabenbaringer?
4. Hvorfor er Evangeliet for nærværende kun delvis aabenbaret?
5. Hvorfor behover vi stadig Hjælp fra vor Fader?

AT FAA NOGET FOR INTET.*

Kærlighed til Penge ligger dybt nede i den menneskelige Natur. Det har været sagt, at den er Roden til alt ondt. Havesygens slumrende Instinkter opvækkes, dersom en erholder ufortjent Vinding. Ethvert eneste Menneske bliver derfor, lige fra dets forste Aar stillet overfor dette Problem at erholde og anvende Penge paa den rigtige Maade. Her ligger en af Forældrenes og Lærernes Hovedopgaver. Penge maa tjenes paa en ærlig Maade og bruges med Visdom. Penge er ikke det store Formaal. Penge er blot et Middel og en Tjener. Det er de andre Værdier i Livet, som spiller nogen Rolle, og som kan bringe virkelig Lykke. Penge kan, naar de anvendes med

* Fælleslektie for alle Søndagsskolens Klasser, undtagen mindste Klassen, 2. Oktober.

(Fortsættes.)

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Eva M. Giertsen

NØDVENDIGHEDEN AF LYDIGHED.

»Der blev en Lov uigenkaldelig fastsat i Himlen, før denne Jords Grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle Velsignelser er forjættede. Og naar vi erholder nogen som helst Velsignels fra Gud, saa er det ved Lydighed til denne Lov, ifølge hvilken Velsignelsen blev forjættet.« (Pagtens Bog 130: 20—21.)

Loven om Lydighed eksisterede, før vi kom til denne Jord, thi det var ved Lydighed mod Forudtilværelsens Love, at vi modtog det Privilegium at komme her og modtage Legemer af Kød og Ben. Der var Love i Himmelen, som vi maatte adlyde, og gennem Lydighed modtog vi visse Velsignelser. Lydighed har været sagt at være Himmelens første Lov. Dette Liv er en Prøvestand, der er givet os for at se, om vi vil adlyde Guds Befalinger. Evangeliets første Principper og Ordinancer er: Først, Tro paa den Herre Jesus Kristus, for det andet, Omvendelse, for det tredie, Daab ved Begravelse i Vandet for Syndernes Forladelse, og for det fjerde, Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Disse Principper og Ordinancer maa vi anerkende, dersom vi vil vinde Frelse i Guds Rige.

Herren har sat i sin Kirke Apostle, Profeter, Hyrder, Lærere, Evagelister etc. for at vejlede os. Han har ogsaa givet os mange Aabenbaringer, og blandt disse er Visdomsordet, som er en Befaling med Forjættelse. Vi bliver fraraadet at benytte The, Kafe, Tobak og Alkohol, som altsammen er skadeligt for det menneskelige Legeme. Dersom vi nyder disse Ting, maa vi tage Følgerne. Men dersom vi overholder denne Lov, loves der os Sundhed og stor Kundskab.

Dette er kun nogle faa af de Love, som Herren beder os om at adlyde, og de er alle bestemte for vor Fremgang og Fordel. Han har givet os andre Love og Raad, og jo mere fuldkomment vi overholder dem, ja større Lykke og Tilfredshed vil vi nyde, og jo større Fremgang vil vi gøre, baade timeligt og aandeligt. Vi skulde stræbe efter at lære alle Guds Love at kende og at adlyde dem, saa at vi kan erholde de Velsignelser, som er forbundet med deres Opfyldelse.

(Fra »Liahona«.)

(Fortsat fra Side 445.)

Visdom, være et Middel til at bringe mange gode Gaver og megen Glæde, men der er altid den store Fare, at Penge eller Kærlighed til dem vil fortrænge Kærligheden til andre, mere værdifulde Ting eller maaske forvirre ens Evne til at vurdere Tingene efter deres rette Værdi.

Hemmeligheden med Lykke ligger ikke i at besidde en Mængde Ting, men i et Menneskes Opfattelse og Realisation af høje Idealer. Virkelig Lykke ligger i en Paaskonnelse af de Ting, som staar i Forbindelse med vor Sjæls Fremtid.

Man kan ikke finde vedvarende Lykke i blot at stræbe efter at erholde materielle Ting, særlig dersom man under ens Stræben efter at erholde disse Ting benytter sig af Metoder, som ens bedre Natur ikke kan anerkende. Hvis den finansielle Vinding en opnaar, er paa Bekostning af ens Selvrespekt, Selvkontrol, moralske Ærlighed, aandelige Værdier, saa er Prisen for høj.

Dersom vi erholder Vinding uden at give en tilsvarende Værdi som Valuta, dersom vi vinder Fordel genem andres Tab, saa vil Resultaet blive, at vi paa en eller anden Maade maa betale for denne Vinding, som vi har erholdt paa en mindre retmæssig Maade.

Penge, der erholdes gennem et eller andet Slags Spil, det være sig Lotterispil, Kortspil, Væddemaal eller paa lignende Maader, paa andres Tab, vil ikke bringe deres Ejermand nogen Velsignelse. Den, der deltager i den Slags Ting, fornægter alle moderne Systemer, der er oprettede for Beskyttelse af Menneskenes Ejendomsret, og vender tilbage til den primitive, mentale Tilstand. Han stiger ned til en lavere Plan af Tanke og Handling.

Der har en Gang været sagt: »Det er den mest ulykkelige Dag for hvilken som helst ung Mand, naar han først faar en Anelse om, at han kan tjene en Dollar uden ret og slet at tjene den.«

Unge Mennesker faar ofte forkerte Idéer gennem andres Eksempel med Hensyn til at tjene Penge. De forkerte Indtryk faar Lov til at vokse til Idéer, og dersom de fortsætter, resulterer de i Dannelsen af forkerte Vaner. Alle, som paa en eller anden Maade er Lærere for unge Mennesker, skulde omhyggeligt søge at undgaa at erhverve Penge paa nogen af de nævnte eller lignende Maader, da det giver et daarligt Eksempel og giver andre en Anledning til at tro, at den Slags Ting er tilladelige.

Det er forbavsende, at saa mange Mennesker ikke kan se noget forkert i de Metoder, som visse Kirker benytter til at

skaffe Penge. Den gamle Teori om, at Hensigten helliger Midlet, synes fremdeles at staa ved Magt for mange.

Spillelidenskabens Last viser først sin sande, afskrækkende Karakter, naar vi erfarer, at 99 Procent af dem, der er henfaldne til den Slags Ting, tog deres første Skridt paa denne Bane, medens de endnu var Skoleborn. Spillelysten er en mægtig Kraft, som stadig er i Virksomhed for at nedbryde de unge Menneskers moralske Idealer og Standarder.

Alkohol spiller i Almindelighed en stor Rolle i Spillerens Liv. Den skaffer den Stimulans tilveje, som i Almindelighed er nodvendig for den Person, der stadig har den Slags nervevirrende Beskæftigelse.

Lad os saa og plante, arbejde i Forretning eller i andre Beskæftigelser og hoste Vindingen eller bære Tabet, men lad os holde os fri fra den Slags Spil, hvor kun Tilfældigheder raader, hvor en eller anden Person maa tabe, dersom vi vinder. Arbejde, og Arbejde alene, er Noglen til virkelig Velstand.

Spørgsmaal.

1. Nævn de forskellige Onder, som Spillelidenskaben i enhver Form medforer.
   a. For Individet.
   b. For Samfundet.
2. Hvorledes er Spille-Ondet beslægtet med andre Laster?

KIRKENS HOLDNING LIGEOVERFOR UDDANNELSE.*

1. De Sidste Dages Helliges Erklæring om, at »Mennesket bliver ikke frelst hurtigere, end det erholder Kundskab«, er sandsynligvis den mest omfattende Erklæring, som nogensinde er blevet gjort med Hensyn til Uddannelse. Det er en bestemt Udtalelse angaaende den Rolle, Lærdom spiller for Menneskets Frelse, og den forklarer Kirkens Fremgangsmaade i alle Sager henhorende til Folkets intellektuelle Velfærd.

2. *Joseph Smiths Holdning.* Skont Joseph Smith ikke havde megen Anledning til Skoleuddannelse, saa studerede han dog ivrigt gennem hele sit Liv, og i sine senere Aar var han i Besiddelse af stor intellektuel Magt.

3. Saa tidligt som i 1831, kun ét Aar efter Kirkens Organisation, oprettede Joseph Smith Skoler for sit Folks Uddan-

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser 16. Oktbr.

nelse og fortsatte at gøre saa næsten til den Dag, da han blev myrdet. Læs hvad der siges i Pagtens Bog 88: 118; 90: 15; 109: 14.

4. Dette Forhold blev heller ikke forandret, da »Mormon«-Folket kom til Utah, thi de bragte med sig gode Bøger af alle Slags. Skoler blev øjeblikkeligt oprettet, og den 28. Februar 1850 blev der taget Skridt til at organisere Utahs Universitet, som den Gang blev kaldt »Parent School«. Dette var mindre end 3 Aar efter, at Pionererne var kommet ind i Dalen. Om Efteraaret i 1850 blev Skolen aabnet for dens første Semester i et Hus, der tilhørte John Pack.

5. *Utahs Højskoler og Universiteter.* Nogle Aar senere, før Staten havde indset det store Behov for højere Skoler, organiserede Kirken talrige Akademier og Kollegier i nærsagt alle Egne, der var beboede. Dette blev opretholdt indtil de senere Aar, da Kirken gradvis har trukket sig tilbage, eftersom Staten har overtaget dette Arbejde. Kirken opretholder endnu Brigham Young Universitetet og en Række højere Skoler for Ungdommen. Aarsagen til, at Kirken har trukket sig mere og mere tilbage fra dette Arbejde, har ikke sin Aarsag i nogen som helst Mangel paa Interesse, men i den Overbevisning, at Staten (som omfatter alle Skatte-Betalere) skulde bære denne finansielle Byrde snarere end Kirken.

6. Utahs Skoler har i mange Aar indtaget en misundelsesværdig Stilling blandt de bedste i de Forenede Stater. Utahs Universitet er vokste fra den ringe Begyndelse i 1850, indtil det for nærværende har mere end 3300 Studenter og med Hensyn til Standard staar blandt Amerikas bedste. Omtrent det samme er Tilfældet med Utahs Landbrugshøjskole i Logan og Brigham Youngs Universitet i Provo. Der har været sagt, at Utah har et større Antal Studenter ved de højere Skoler i Forhold til Befolkningen end nogen anden Stat i Unionen.

7. I denne Forbindelse er det ogsaa interessant at bemærke den uddannende Værdi, som ligger i Kirkens Missionærsystem. Af en Befolkning paa over en halv Million sender Kirken hvert Aar omtrent 1000 unge Mænd og unge Kvinder paa Mission. Disse Missionærer gaar til næsten alle civiliserede Lande i Verden. Det er tvivlsomt, om noget Land i Verden har en mere berejst Gruppe Folk end den, som kan findes blandt de Sidste Dages Hellige.

8. Kirken har derfor i Dag Tusinder af Mænd og Kvinder med højere Skoleuddannelse og endog et meget stort Antal, der har rejst i fremmede Lande baade for Kirkens Skyld og for deres Uddannelses Skyld.

9. Kirken har endvidere en Række Hjælpeorganisationer,

der er saaledes arrangerede, at de sorger for Medlemmernes Oplæring fra Barndommen til Alderdommen. To af dem, den Kvindelige Hjælpeforening og Unge Mænds og Kvinders Uddannelsesforeninger, vier en stor Del af deres Tid til strengt uddannende og belærende Ting, medens de ovrige hovedsagelig giver religios Belæring. Da denne Uddannelse er beregnet paa alle Kirkens Medlemmer, er det indlysende, at denne Indflydelse ikke er af ringe Betydning.

10. Det er uden Tvivl en Folge af dette, at næppe nogen anden Kirke i Verden har et Medlemsskab, der staar saa højt, intellektuelt set, eller hvis Medlemmer er mere ivrige efter at opnaa storre Udvikling. En Kirke, som opmuntrer dens Medlemmer til at gore sig fortrolige med alle Omraader af intellektuel Lærdom, saaledes som »Mormon«-Kirken har gjort, viser tydeligt, at den ikke er bange for at lade dens Lærdomme blive underkastede den mest indgaaende Undersogelse, thi den véd, at naar dens Medlemmer er saaledes oplærte, vil de undersoge deres Religion i Lys af, hvad de har lært. En saadan Holdning er et uimodsigeligt Bevis paa, at Kirkens Ledere tror, at deres Religion er sand, ellers vilde de soge at undgaa den Kritik, som de vidste nodvendigvis maatte komme med et vel uddannet Medlemsskab. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har næsten fra den Dag, da den blev organiseret, tilskyndet dens Medlemmer til at blive bekendt med »gode Boger« og paa enhver Maade soge at samle god Lærdom.

11. *Kirken anerkender al Sandhed.* Den fundamentale Aarsag for, at Kirken indtager en saadan Stilling, er dens Paastand om, at Jesu Kristi Evangelium omfatter al Sandhed uden Hensyn til dens Natur eller Oprindelse. Den anerkender ingen Skillelinie mellem det saakaldte »naturlige« og det »overnaturlige«, men paa den anden Side erklærer den, at al Sandhed kommer fra Gud. Kirken gor ikke Paastand om, at Sandhedens Fylde endnu er blevet modtaget, men hævder, at det kun er en lille Del, der indtil nu er blevet modtaget. Den ser fremad mod mere Lys og Kundskab og venter ivrigt paa at modtage det. Den haaber efterhaanden gennem direkte Aabenbaring fra Faderen og ved hans Aands Inspiration til Menneskene at modtage en Fylde af Guds Love.

12. Kirken er, naturligt nok, ikke i den Stilling, at den onsker at tage Stilling til de forskellige videnskabelige Lærdomme. Disse Problemer maa afgores af dem, som bragte dem ind i Verden. De videnskabelige Opnaaelsers Historie er Historien om fremadskridende Opdagelser parret med hyppige Ophævelser af tidligere hævdede Opfattelser. I Begyndelser ser Opdageren af et nyt Princip Sandheden kun meget

uklart. Men efterhaanden, som Taagen af Misforstaaelser og Fejltagelser hæves, bliver den uforfalskede Sandhed mere og mere klar.

13. Selv om Videnskabsmanden er urokkelig i sin Overbevisning om, at man ikke maa komme til nogen Slutning, for alle Ting er taget i Betragtning, saa er han undertiden, i sin Iver efter at opdage Sandheden, blandt de første til at overtræde dette vigtige Princip. Med andre Ord, han fremsætter hyppigt sine Meninger, naar han kun er i Besiddelse af en Del af Beviset.

14. Hovedformaalet for de Sidste Dages Hellige er at finde Sandheden, og at adlyde dens Krav. De er derfor dybt interesserede i videnskabelig Granskning og særlig i Videnskabens Opdagelser. For de Sidste Dages Hellige er Videnskabens Sandheder Guds Sandheder. Og de er yderst hellige for dem. Det er derfor indlysende, at de er stærke Modstandere af at anerkende videnskabelige Kendsgerninger, før de er vel beviste og grundfæstede.

15. Kirken raader derfor sine Medlemmer til Forsigtighed med Hensyn til en overilet Anerkendelse af nye og uprøvede Lærdomme, siden Erfaring har vist, at de er Forandring underkastede og undertiden er blevet helt ophævede.

16. Paa den anden Side opmuntrer Kirken dens Medlemmer til at vise en passende Interesse for alle værdifulde Problemer, og at de skal vente med Bedømmelsen, indtil tilstrækkeligt Bevis er blevet tilvejebragt.

17. Kirken hælder til den Tro, at Videnskabens oprettede Kendsgerninger ikke kan undlade at støtte den aabenbarede Sandheds Paastande, siden begge kom fra den samme Kilde — Gud. Vise videnskabelige Teorier synes undertiden at være i Modstrid med Guds Ord, men Tiden udjævner store Ting baade med Hensyn til Nøjagtigheden af de menneskelige Teorier og Menneskets Forstaaelse af Guds aabenbarede Ord. Et Kirkemedlem bliver undertiden, ligesom Videnskabsmanden, opfordret til at udsætte Bedømmelsen, indtil det kan betragte Problemet fra Afstand.

Spørgsmaal.

1. Har De nogen Grund til at tro, at Joseph Smith var en højt uddannet Mand?
2. Fortæl om Profeternes Skole.
3. Hvilken Grund har vi til at tro, at Pionererne var interesserede i Uddannelse?
4. Fortæl Utahs Universitets Historie.
5. Hvad kan De fortælle om Brigham Youngs Universitet og Utah Stats Landbrugshøjskole?

6. Forklar Missionærsystemets uddannende Betydning.
7. Vis at Jesu Kristi Evangelium i dets Fylde omfatter al Sandhed.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

9. Oktober.

OVERSIGT OVER DE SIDSTE TRE MAANEDERS LEKTIER.

1. Hvor gik Apostlene, efter at Jesus havde holdt Bjergprædikenen?
2. Hvorfor tog Jesus Disciplene til et øde Sted, da de vendte tilbage?
3. Hvad ønskede de 5 Tusinde at gøre, efter at Jesus havde mættet dem?
4. Hvor gik Apostlene efter denne Demonstration?
5. Hvorfor begyndte Peter at synke, da han prøvede at gaa paa Vandet efter Jesus?
6. Hvad gjorde Jesus for Folket, da han landede ved Genesaret?
7. Hvad forkyndte Jesus i Synagogen i Kapernaum denne Gang?
8. Hvor gik Jesus, efter at han havde forladt Synagogen?
9. Hvilket stort Mirakel udførte Jesus blandt Hedningerne?
10. Hvem sagde Peter, at Jesus var, den Gang Jesus stillede Apostlene dette Spørgsmaal?
11. Hvem gik op paa et højt Bjerg sammen med Jesus?
12. Hvad skete paa Bjerget?
13. Hvem saa de tre Apostle ved denne Lejlighed, foruden Jesus?
14. Hvilket Vidnesbyrd bar Gud om Jesus ved denne Lejlighed?
15. Hvilken Fest blev fejret i Jerusalem hvert Efteraar?
16. Hvilke Lærdomme sagde Jesus, at han forkyndte i Synagogen i Jerusalem?
17. Nævn tre Ting, som vi kan lære af Herrens Bøn.
18. Hvem sagde Jesus er vor Næste?
19. Hvorledes kan vi vise vor Kærlighed til Gud?
20. Kan vildfarne og forkomne Folk vente, at Gud vil vise sin Kærlighed for dem?
21. Hvilke tre Ting blev udført, da Lazarus blev oprejst fra de døde?

---

16. Oktober.

JESU KÆRLIGHED TIL SMAA BØRN.

Hjemmestudium: Math. 18: 1—11; 19: 13—15; Mark. 10: 13—16.

En Gang, da Jesus var paa Vejen til Jerusalem, blev han mødt af en Gruppe Farisæere, som var kommet med den bestemte Hensigt at prøve at faa ham til at sige noget, som kunde blive benyttet imod ham i Retten, saa at de kunde anklage ham og faa ham arresteret. Det Spørgsmaal, som de denne Gang besluttede at spørge ham om, var Spørgsmaalet om Giftermaal og Skilsmisse. De vidste, at mange af Jøderne levede et daarligt Liv med Hensyn til Ægteskabslovene. De haabede maaske endog, at Jesus vilde fordømme den syndige Maade, hvorpaa Herodes Antipas den Gang levede, og at Herodias' Had paa denne Maade kunde blevet vendt mod ham, saa at hun kunde sørge for, at han blev halshugget, ligesom hun havde gjort med Døberen Johannes kort Tid i Forvejen.

Derfor spurgte de ham: »Er det tilladt for en Mand at skille sig fra sin Hustru for hvilken som helst Sag?« Og med sin vidunderlige Visdom svarede Jesus: »Har I ikke læst, at Skaberen fra Begyndelsen skabte dem som Mand og Kvinde og sagde: »Derfor skal en Mand forlade sin Fader og Moder og holde sig til sin Hustru, og de skal blive eet Kød? Saaledes er de ikke længe to, men eet Kød. Derfor, hvad Gud har sammenføjet, maa et Menneske ikke adskille.« Kristus ønskede at lære dem, at Ægteskabet var meget helligt, og at Skilsmisse var noget, som Mennesket havde begyndt, og som ikke var en Befaling fra Gud. Det var blevet tilladt før, paa Grund af den uretfærdige Tilstand, som eksisterede fra Mose Tid og ned, men nu prøvede Kristus at lære dem den højere og mere fuldkomne Lov. Han vidste, at Hjemmet var en af de vigtigste Ting for at gøre en Nation god eller daarlig, og han prøvede at gøre Jødernes Nation god ved at lære dem at leve retfærdige Liv i deres Hjem. Han vidste, at dersom Forældrene ikke var gode og prøvede at leve, som de skulde, vilde de ikke være i Stand til at undervise deres Børn, som de skulde gøre, og Folket vilde blive værre og værre.

Kristus ønskede, at der skulde sørges godt for de smaa Børn, thi han elskede dem meget. En kort Tid efter, at han havde talt til Farisæerne, bragte Mødre deres smaa Børn til Jesus og vilde, at han skulde velsigne dem. Apostlene mente, at Jesus altid blev besværet altfor meget, saa de prøvede at sende Mødrene bort. I de Dage blev Kvinder betragtet som noget, der ikke var af stor Betydning, og Apostlene syntes, at det var meget uhøfligt af dem at komme og besvære Jesus.

Da Jesus hørte, at hans Apostle prøvede at sende dem bort, blev han meget misfornøjet med dem og revsede dem og sagde: »Lader de smaa Børn komme til mig og hindre dem ikke, thi Guds Rige hører saadanne til.« Derpaa tog han de smaa i sine Arme, een efter een, og velsignede dem og sagde: »Sandelig siger jeg eder, den, som ikke modtager Guds Rige som et lille Barn, han skal ingenlunde komme ind i det.« Hvorfor var det, at Jesus elskede de smaa Børn saa meget og sagde, at »Guds Rige hører saadanne til«? Det var fordi, de var saa ydmyge og fri for Synd, og fordi de stolede paa ham og havde Tro paa ham. Det er den Slags Folk, Herren elsker, og det er Grunden til, at han sagde, at alle maa blive som et lille Barn, førend de kan indkomme i Guds Rige. Han mente, at selv om vi var store Mænd og Kvinder, dersom vi ikke havde Tro paa ham og ikke var ydmyge og fri for Synd ligesom de smaa Børn, saa vilde vi ikke være i Stand til at komme ind i Guds Rige. Saa vi maa alle erindre, at uden Hensyn til hvor gamle vi er, maa vi alle prøve at være ligesaa rene og gode som et lille Barn. Dersom vi er det, saa vil Gud elske os, og vi vil blive i Stand til at indkomme i hans Rige. Da Kristus besøgte Nephiterne paa det amerikanske Fastland efter sin Opstandelse, tog han ogsaa de smaa Børn i sine Arme og velsignede dem, og nu, fordi vi ønsker at følge Frelserens Eksempel, og fordi Herren har sagt, at vi skal gøre det, velsigner vi alle de smaa Børn i vor Kirke, ligesom Kristus gjorde.

Spørgsmaal.

1. Hvorfor kom Farisæerne for at stille Jesus Spørgsmaal?
2. Hvorfor ønskede Jesus, at Fædrene og Mødrene skulde være gode og have et godt Hjem?
3. Hvorfor vilde Disciplene ikke, at Børnene skulde komme til Jesus?
4. Hvad mente Jesus, da han sagde: »Thi Guds Rige hører saadanne til«?
5. Kan vi være Mænd og Kvinder og alligevel være »ligesom et Barn«?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

2. Oktober.

OVERSIGT OVER DE SIDSTE LEKTIER.

Alle Lektierne sidste Maaned var om Josva. Lad os se, om vi kan erindre disse Lektier og fortælle, hvad vi har lært om Josva lige fra den Tid, da han blev valgt til Leder, og indtil

nu. Lad os ogsaa se, om vi kan erindre, hvorledes Moses hjalp til med at vælge ham, og endog længere tilbage til nogle af de Ting, Moses og Israels Børn gjorde.

Da Israels Børn var i Færd med at gaa ind i det Forjættede Land, skete der noget for at standse dem. Moses sendte tolv Mænd ind i Landet for at se, om det vilde blive et godt Land at leve i. Ti af Mændene kom tilbage med meget nedslaaende Rapporter, men to kom tilbage med en god Rapport. Josva var en af disse to Mænd.

Da Moses forstod, at han blev gammel og snart maatte forlade Israels Børn, skønte han, at der maatte vælges en ny Leder for Israel. Hvem hjalp han til med at vælge? Hvad var det, Moses bad sit Folk om altid at gøre? Hvilken stor Velsignelse var det, der kom til Israels Børn, da de var rede til at gaa over Jordans Flod? Hvilken stor By var det, Israeliterne forstod, at de maatte indtage? Hvorledes hjalp Herren dem til at indtage den?

Kan du erindre den Kirke, som Israels Børn byggede ude i Ørkenen? Hvad Slags Kirke var det? Hvorfor behøvede de en Kirke? Hvorfor maatte denne Kirke være et Telt? Var den et smukt Telt? Fortæl lidt om den. Hvad var Pagtens Ark? Hvad var det, som laa i Pagtens Ark? Hvor blev Pagtens Ark holdt? Var Folket glade, da deres Tabernakel var færdigt? Hvor stod Folket, naar det kom til Møde? Hvad gjorde de paa Sabbatsdagen? Hvorledes holder vi Sabbaten hellig? Hvorledes opfører vi os i Herrens Hus?

---

9. Oktober.

EN TYV HINDRER EN HÆR I AT SEJRE.

Tekst: Josva, 7. Kapitel.

For Israels Børn havde indtaget Jeriko, bestemte Herren, at intet af Guldet og Sølvet eller nogen af Kostbarhederne i denne By skulde røres, men at det Hele skulde gives til Herrens Hus. Men der var en Mand, Akan, som var ulydig og stjal af det banlyste Gods. Da blev Herren bedrøvet og vred og besluttede at straffe Israel.

Josva udsendte Spejdere til Ai for at se, hvorledes dette Sted bedst kunde indtages. Men Spejderne kom tilbage og meldte, at det ikke var nødvendigt at lade hele Hæren drage derop, men at kun 3 eller 4 Tusinde vilde være tilstrækkeligt. Men denne Rapport var fejlagtig, og da Israels Børn kom derop og saa alle Ai's Mænd, blev de bange og flygtede, og nogle af dem blev dræbt.

Da Josva saa, at Folket havde tabt Modet, blev han meget ulykkelig, og han oploftede Klageraab til Herren. Da fortalte Herren ham, at der var en, der havde stjaalet af det banlyste Gods, og han forklarede ham, hvorledes den skyldige skulde blive opdaget, og naar han var grebet, skulde han straffes meget strengt.

Den næste Dag blev hele Folket kaldt sammen, og Herren viste dem, hvem der var Tyven, og da han blev kaldt frem, tilstod han og fortalte, at han havde det stjaalne Gods gemt i sit Telt. Saa blev alt Godset fundet frem og fremlagt for Herren, men Akan maatte lide Doden for sin store Synd.

Da vendte Herren sin Vrede fra Israels Børn og lovede at hjælpe dem til at overvinde Folket i Ai. Folket i Ai havde troet, at de skulde vinde en ligesaa let Sejr over Israeliterne som forrige Gang, men denne Gang var Herren med dem. Der blev et stort Slag, og alle Indbyggerne i Ai blev slaaet, og Israel vandt en stor Sejr.

Da Sejren var vundet, byggede Josva et Alter til Herren og takkede ham for hans Hjælp og Udfrielse.

Spørgsmaal.

1. Hvad havde Herren befalet, for Jeriko blev indtaget?
2. Hvad gjorde Akan?
3. Hvorledes straffede Herren Israel?
4. Hvorledes blev Tyven opdaget? Hvorledes blev han straffet?
5. I hvilket Bud er det, Herren fortæller os, at vi ikke skal stjæle?
6. Læs dette Bud.
7. Hvorledes tror du, at Herren kunde vide, at Akan var Tyven?
8. Tror du, at Herren véd det, dersom vi gor noget, som er forkert?
9. Hvad skal vi gore, dersom vi har gjort noget, som er forkert, og det ser ud, som om ingen véd noget om det?
10. Hvad gjorde Josva, da Herren havde hjulpet Israel til at sejre? Hvad kan vi lære af dette?

---

16. Oktober.

GIDEON BLIVER KALDET AF HERREN.

Tekst: Dommernes Bog 2; 6: 1—25.

Undertiden maa vi gore Ting, som det falder os svært at gore.

En lille Pige maatte gaa til Torvet for at købe Kød for sin Moder næsten hver Dag. Hun maatte gaa temmelig tidligt om Morgenen, og paa den Tid var der meget faa Mennesker paa Gaden, men der var mange store Hunde. Nogle af disse Hunde saa meget slemme og onde ud, og hun var meget bange for dem. Det havde hændet, at nogle af disse store Hunde havde kommet hen til hende og lugtet paa Kødet, som hun havde i Kurven. Dersom hun holdt Kurven op i Vejret, hoppede de op ad hende. Dette gjorde hende naturligvis meget bange, og hun skreg af Angst. Næste Gang, da hun skulde gaa, havde hun ikke meget Lyst til at gøre, som hendes Moder bad hende, men da Moderen var syg og den ældste Søster i Skole, maatte hun gaa. Moderen sagde til hende: »Bed til Gud, mit Barn. Han vil beskytte og hjælpe dig.« Og saa bad den lille Pige til Gud, idet hun gik. Bønnen hjalp hende til at blive stærkere og roligere. Og selv om Hundene kom hen til hende, saa gik hun rolig fremad.

Gud hjælper altid de smaa, naar hun beder til ham. Han har lovet, at han vil. Han lovede Israels Børn, at han vilde hjælpe dem, dersom de vilde lytte til hans Ord. Efter at Josva var død, glemte de Herren og hans Befalinger. De gjorde, som de selv vilde, og stor Sorg kom til dem. Saaledes er Beretningen:

I mange Aar var Israel lydig mod Herren, og i al denne Tid havde de megen Fremgang og var meget velsignet. Men da Josva døde, glemte de Herren og begyndte at dyrke Afguder. Da blev Herren vred, og han lod deres Fjender faa Overhaand over dem, saa at de maatte begynde at se, hvor meget de havde syndet og vende om til Herren igen. Israeliterne kom i stor Nød. Herren lod et Hedningefolk, der kaldtes Midianiterne, understrykke Israeliterne. De var et Vandrefolk, og de ventede, til Israeliterne havde pløjet, saaet, høstet og endog tærsket deres Korn, og saa kom de og tog alt Kornet og al Afgrøden og drev Israeliterne bort. Dette havde de gjort Aar efter Aar, og Israeliterne havde ingen anden Føde end den, de havde været i Stand til at gemme bort. Mange Gange var de nær ved at sulte ihjel af Mangel paa Føde. Da Nøden var paa det aller største, forstod Israel, at ingen anden end Gud kunde udfri dem, og derfor raabte de til ham om Hjælp. Og Herren, som er barmhjertig og naadig, hørte sit Folks ydmyge Bønner og hjælp dem.

En Herrens Engel kom til Gideon, en ung Mand, som stod og tærskede Korn for at skjule det for Midianiterne. Da Engelen talte til Gideon, sagde han: »Herren være med dig.« Men Gideon, som mente, at Herren ikke længere var med ham og hans Folk, beklagede sig over den store Nød og

Ulykke, som var kommen over dem. Da sagde Engelen, at Gideon skulde blive den, som skulde blive sit Folks Frelser. Gideon kunde næsten ikke forstaa det, thi, sagde han, hans Familie var en af de laveste i Manasse, og han var den yngste i sin Faders Hus. For at Gideon skulde blive helt sikker, bad han Engelen, om denne vilde vente, til han fik beredt ham et Maaltid, og Engelen lovede at vente. Da Gideon kom tilbage med Fodemidlerne, befalede Engelen ham at sætte Fodemidlerne paa en Klippe, og da dette var gjort, kom der Ild ud af Klippen og fortærede Fodemidlerne, og med samme fór Herrens Engel bort for Gideons Øjne. Dette var det Tegn, som Gideon behovede, og nu vidste han, at det var Herrens Engel, der havde gæstet ham. Han byggede et Alter til Herren og kaldte det: »Herren er Fred«.

Spørgsmaal.

1. Fortæl Beretningen om den lille Pige og Hundene. Hvorfor tror du, hun blev saa modig tilsidst?
2. Har du nogensinde provet at bede om noget saadant? Har Gud hort din Bon? Hvorfor véd vi, at han altid vil hore vore Bonner?
3. Hvor længe var Israels Folk lykkeligt? Hvad skete, efter at Josva var død?
4. Hvem var Midianiterne? Hvad gjorde dette Folk mod Israeliterne?
5. Hvad gjorde Israeliterne, naar Noden blev for stor? Horte Herren deres Bon?
6. Hvorledes horte Herren deres Bon?
7. Hvad fortalte Engelen til Gideon?

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN,
Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: HYRUM D. JENSEN,
Osterhaugsgaten 27, Oslo.
Trykt hos F. E. Bording.